

egyértett ezzel. Magányosan meghalt, aki Vénusz szemétdombján, az Embólonon született, császárnőként elsöpörte Embólont, és a Szent Pantheleon-templomot építette helyébe, úgy halt meg, mint Mater Ecclesiae, negyvenévesen egy boldog koranyári reggel.

A Khrisztosz Pantokrator-kolostor kórház főtudósa szerint, bár mutatkoztak rajta piros foltok, mégsem a pestis végzett vele. Inkább az unalom és az új létforma utáni olthatatlan sóvárgás.

A császár, noha húsz éven keresztül imádta a Legédesebb Varázst, az Istentől Ajándékozott Felsőget, ahogyan olykor nevezte, Theodora halálakor korántsem rendült meg. Sőt, inkább felszabadultnak látszott. Nem kellett tartania a császárnő éles eszétől, csípős nyelvétől, olykor dühödt és hatalmas ordításaitól, Jusztinianusz pótolhatta, amit addig csak aggódva tett, sorra kikezdett a palotahölgyekkel. Más források szerint nem így volt. Jusztinianusz számára kihalt és rideg lett a Föld. Bizonyára igaz, ezért volt annyira szüksége a palotahölgyek tüzességére. Pazar kísérettel Ravennába, a San Vitale felavatására utazott, és a mozaikképek megrendítették.

JENEI TAMÁS

eltiporva

*elpusztíthatatlan
járják táncukat.*

*Háttal
neked, nekem
nem láthatjuk arcukat.*

*Zenéjük más
ütemre szól.*

*Mozgásuk
rendje más.*

*Zsebükben ott
a ragyogás.*

Mértékük
üres tereket
átszövő
időtlen idő.

Elhajlanak ők
érintéseink elől.

Kezünk a semmit
markolja,
lesújt.

egy lépés

azután
arccal előre

a föld íze

fényes mezők
hideg körök

tálba pénzek
hullanak

hitemet
öledbe rejtem

kavicsokat nyelek

lépések nélkül
egyre közelebb